

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE TWEEDE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0201 van 25 september 2012
in de zaak 1011/0179/SA/2/0163

In zake:

de nv [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Els EMPEREUR
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Brusselstraat 59
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Inge WILLEMS

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 29 oktober 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 23 september 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Dilsen-Stokkem van 15 juni 2010 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van fotovoltaïsche cellen met een vermogen van 1,25 MW op een oppervlakte van 1,8 ha.

De bestreden beslissing heeft betrekking op percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 26 april 2011, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ive VAN GIEL die loco advocaat Els EMPEREUR verschijnt voor de verzoekende partij en mevrouw Inge WILLEMS die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 24 maart 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Dilsen-Stokkem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van fotovoltaische cellen met een vermogen van ca 1,25 MW op een oppervlakte van 0,5 + 1,3 = 1,8 ha”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 1 september 1980 vastgestelde gewestplan ‘Limburgs Maasland’, gelegen in industriegebied en ontginningsgebied.

Bij ministerieel besluit van 1 december 1993 werd de bestemming van de betreffende zone in het gewestplan ‘Limburgs Maasland’ gewijzigd naar natuurontwikkelingsgebied. De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft deze gewestplanwijziging evenwel bij arrest van 6 maart 2007 vernietigd, waardoor de oorspronkelijke gewestplanbestemming opnieuw van kracht werd.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het perceel is wel gelegen binnen de grenzen van een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Bipool Eisdien-Lanklaar’, waarvan het ontwerp voorlopig werd vastgesteld bij besluit van 15 december 2010. Inmiddels werd dit PRUP definitief vastgesteld op 13 december 2011, maar dit ruimtelijk uitvoeringsplan wordt op heden nog aangevochten voor de Raad van State.

■■■■■ brengt op 30 maart 2010 een gunstig advies uit.

Op 15 juni 2010 meldt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de verzoekende partij dat de beslissingstermijn met betrekking tot de voorliggende aanvraag is verstreken en dat de aanvraag stilzwijgend is geweigerd.

De verzoekende partij tekent tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing op 12 juli 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 2 september 2010 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De verwerende partij beslist op 23 september 2010 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"...

Gelet op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 2 september 2010;

...

Overwegende dat het gebied mogelijk overstromingsgevoelig is; dat in het kader van de watertoets het advies gevraagd dient te worden van de waterbeheerder van de Zuid Willemsvaart, de NV Scheepvaart; dat dit advies ontbreekt;

Overwegende dat aangezien de te ontbossen oppervlakte de 3 ha niet overschrijdt er geen milieueffectenrapport dient te worden opgesteld;

Overwegende dat juridisch gezien de aanvraag dient getoetst te worden aan de huidige bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, zijnde industriegebied en ontginningsgebied;

Overwegende dat het voorstel om volwaardige industriegrond, op te offeren voor het plaatsen van een zonnecentrale bestaande uit een veld van zonnepanelen op een terrein van 1,8 ha, vanuit de stedenbouwkundige visie inzake oordeelkundig en duurzaam ruimtegebruik niet te verantwoorden is;

dat dergelijke installaties op de daken van gebouwen en/of constructies dienen voorzien te worden zodat waardevolle bouwgrond efficiënt en nuttig gebruikt kan worden; dat het argument van de aanvrager dat deze industriegrond nog steeds beschikbaar is voor de eventuele uitbreiding van het bestaand bedrijf en dat de zonnepanelen dan op het dak van deze uitbreiding kunnen geplaatst worden, is niet realistisch en kan bijgevolg niet bijgetreden worden;

Overwegende dat naar de toekomstige ontwikkeling toe de aanvraag ook getoetst dient te worden aan het ontwerp provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan Bipool Eisden-Lanklaar; dat de hoofdlijnen van het plan vastgelegd werden in 3de planvisie van 15 januari 2009; dat de gebiedsinvulling zich in globaliteit in 3 planonderdelen verdeelt:

- centrale groen-recreatieve corridor (toegangsgebied NPHK);*
- deelgebied Lanklaar (verblijfsrecreatie);*
- deelgebied Eisden (stedelijke ontwikkeling);*
-

dat de visie als ruimtelijk concept vertaald kan worden als: "een bipolaire ontwikkeling (verblijfsrecreatie te Lanklaar en stedelijke ontwikkeling en dagtoerisme te Eisden) met een centrale groen-recreatieve corridor (park en open ruimte) als zowel bindend als scheidend element en als toegangsgebied voor het Nationaal Park Hoge Kempen";

Overwegende dat voor het projectgebied volgende opties werden vastgesteld:

- *zone voor verblijfsrecreatie;*
- *zone voor golfterrein;*
- *verbod op uitgraving;*
- *in de nabijheid werd ook de inplanting van een grootschalige parking vastgelegd;*

Overwegende dat vanuit deze visie de aanleg van een parking op deze locatie wel te verantwoorden is en het “overdekken” van deze parking met zonnepanelen als een duurzaam ruimtegebruik zou kunnen aanzien worden; dat echter bijkomend de vraag gesteld wordt hoe deze oppervlaktes landschappelijk kunnen ingekleed worden; dat het ontwerp PRUP om deze reden bij iedere nieuwe inplanting vraagt om bij de aanvraag een inrichtingsstudie voor de ruimere omgeving toe te voegen;

dat deze inrichtingsstudie ontbreekt en in feite ook niet opgesteld kan worden, aangezien het momenteel zonevreemde ontwikkelingen zou betreffen;

dat het niet duidelijk is of ook voor deze inplantingen ontbossing dient te gebeuren;

Overwegende dat zowel onder het toepassingsgebied van het decreet van 18 mei 1999 (en latere wijzigingen tot aan de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en bijhorend uitvoeringsbesluit als onder het toepassingsgebied van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en bijhorend uitvoeringsbesluit voorliggende aanvraag wordt beschouwd als een handeling van algemeen belang;

dat in de beslissing van de deputatie bij gelijkaardige aanvragen reeds gesteld werd dat het hier een handeling van algemeen belang betreft, nl. beslissing d.d. 17 december 2008 bij aanvraag voor het plaatsen zonnepanelen door [REDACTED] te Lommel en nv [REDACTED] te Opglabbeek;

Overwegende dat noch de gemeente Dilsen-Stokkem, noch de deputatie bevoegd is inzake aanvragen voor stedenbouwkundige vergunningen voor handelingen van algemeen belang zoals deze die nu voorligt;

dat wanneer de gemeente in deze toch een beslissing neemt, zij dan hiermee buiten de haar decretaal toegekende bevoegdheden treedt; dat een beroep bij de deputatie volgens de reguliere procedure dan ook een voortzetting van een manifest onregelmatige procedure betekent;

Overwegende dat het advies van de Scheepvaart inzake de watertoets ontbreekt;

dat de deputatie niet bevoegd is inzake aanvragen van algemeen belang;

dat de inrichtingsstudie waarbij de aanvraag gekaderd wordt in de ruimere omgeving ontbreekt;

Overwegende dat gelet op de bovenvermelde overwegingen en de ontbrekende stukken de aanvraag niet voor vergunning in aanmerking komt;

Overwegende dat het beroep niet wordt ingewilligd

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing niet. Hoewel het ontbreken van excepties de Raad niet ontslaat van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken, is de Raad van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer vastgesteld dient te worden dat de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.13 VCRO kan, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing geschorst worden bij wijze van voorlopige voorziening. Overeenkomstig deze bepaling kan de Raad slechts een bestreden vergunningsbeslissing schorsen onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Verzoekende partij heeft op 8 maart 2010 van verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning bekomen voor het bouwen van een bedrijvencentrum en bijbehorende accommodatie op de betrokken locatie. De aanvraag voor het plaatsen van de zonnepanelen is essentieel voor de haalbaarheid van het uitvoeren van de vergunning voor het bouwen van voormeld bedrijvencentrum.

Bijgevolg dient – teneinde het project met betrekking tot het bedrijvencentrum niet in het gedrang te brengen – zo spoedig mogelijk de bestreden beslissing te worden geschorst, zodat de verwerende partij zo spoedig mogelijk wordt aangespoord om de gevraagde vergunning te verlenen. Ten gevolge van de weigering, kan verzoekende partij onmogelijk de werken aanvangen in uitvoering van de op 8 maart 2010 verleende en uitvoerbare vergunning.

Bovendien kadert de weigering in een onwettige politiek van “eigendomsverlamming”, waarbij op grond van een nog niet voorlopig vastgesteld voorontwerp van Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan wordt gesteld dat bij de aanvraag een inrichtingsstudie moet worden gevoegd, waarbij vervolgens uitdrukkelijk wordt gesteld dat de inrichtingsstudie onmogelijk kan worden opgemaakt. De weigeringsbeslissing heeft dus tot gevolg dat elke ontwikkeling van de betrokken gronden onmogelijk wordt gemaakt. Uiteraard maakt dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit in hoofde van verzoekende partij en wel een

nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de onwettige overwegingen in de bestreden beslissing.

Ook wordt onterecht gesteld dat verwerende partij onbevoegd zou zijn om kennis te nemen van de aanvraag omdat het handelingen van algemeen belang zou betreffen. Ook deze overwegingen hypothekeren gedurende het bestaan van de weigeringsbeslissing de ontwikkeling van de site. Verwerende partij stelt immers onterecht dat de gevraagde handelingen, handelingen van algemeen belang zouden zijn. Indien verzoekende partij een aanvraag zou indienen bij de Gewestelijke Stedenbouwkundige Ambtenaar, zou deze zich terecht onbevoegd verklaren, maar ondertussen zou door de verwerende partij kunnen worden geargumenteed dat verzoekende partij zou hebben verzaakt aan haar aanvraag, waarvan de onwettige beslissing van verwerende partij thans voorligt voor Uw Deputatie. Bijgevolg zou onderhavige beroep zonder voorwerp worden. Ook hierom dient zo spoedig mogelijk een schorsing van de bestreden beslissing te worden uitgesproken, teneinde verwerende partij aan te sporen zo spoedig mogelijk een wettige beslissing, met name een beslissing tot inwilliging van het gevraagde project, te laten nemen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze concreet aantoont dat de aangehaalde omstandigheden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken dat bovendien voortvloeit uit de bestreden beslissing.

Zij stelt vooreerst dat de verzoekende partij nalaat met enig concreet bewijs aan te tonen dat het plaatsen van zonnepanelen 'essentieel' zou zijn voor de haalbaarheid van haar hoofdproject, waarvoor zij op 24 juni 2010 een stedenbouwkundige vergunning heeft verkregen, minstens toont zij niet aan dat met de uitvoering van dit hoofdproject niet kan gestart worden door het ontbreken van een vergunning voor de zonnepanelen.

De verwerende partij wijst er tevens op dat de stedenbouwkundige vergunning voor het hoofdproject van 24 juni 2010, zijnde de vergunning voor het bedrijvencentrum uitvoerbaar is bij voorraad, niettegenstaande ook tegen deze vergunning door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een beroep tot schorsing en vernietiging werd ingesteld bij de Raad.

Daarnaast wijst de verwerende partij er op dat de gevraagde schorsing van de tenuitvoerlegging niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij wél over een vergunning voor de zonnepanelen zou beschikken en dienvolgens haar hoofdproject kan benaarstigen.

Dat de verwerende partij bij een mogelijke schorsing zou aangespoord worden om de vergunning alsnog te verlenen, vloeit volgens haar niet voort uit de eventuele schorsing, noch zal een dergelijke schorsing leiden tot het verkrijgen van de door de verzoekende partij beoogde vergunning.

Volgens de verwerende partij is het beweerde nadeel eerder een financieel nadeel dat niet met concrete stukken wordt aangetoond en dat in principe niet moeilijk te herstellen is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing de ontwikkeling van de site onmogelijk zou maken omdat verwezen wordt naar het voorontwerp van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan en door het ingenomen standpunt inzake de onbevoegdheid, stelt de verwerende partij dat dit standpunt kant noch wal raakt aangezien niet elke ontwikkeling wordt tegengehouden, verwijzende naar de aan de verzoekende partij verleende vergunning voor het bedrijvencentrum. Voor het overige stelt de verwerende partij dat hier verwezen wordt naar de

discussie ten gronde en dus een beoordeling van de middelen wordt gevraagd, zodat dit niet in aanmerking kan genomen worden als moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partij aantoont:

- a. dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een persoonlijk ernstig nadeel zal ondervinden, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dient aan te duiden,
- b. en dat dit nadeel moeilijk herstelbaar is.

Dit alles moet de verzoekende partij doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift. Met later bijgebrachte feiten of stukken kan, gelet op artikel 4.8.22 VCRO, géén rekening worden gehouden. Verklaringen ter zitting die geen steun vinden in de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, kunnen evenmin dienend ingeroepen worden. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

Meer in het bijzonder dient de verzoekende partij op concrete wijze, zonder zich te beperken tot algemeenheden of vaagheden, aan te tonen dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan ondergaan. Aan de hand van de medegedeelde stukken moet het voor de Raad mogelijk zijn in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en dit betekent dat de verzoekende partij voldoende aantoonbare gegevens zal moeten verstrekken omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, waarbij zij er niet mag van uitgaan dat de Raad in haar plaats tot reconstructie van het feitenmateriaal doorheen de ganse uiteenzetting van het verzoekschrift zal overgaan.

Volgende elementen roept de verzoekende partij in als zijnde het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

- de aanvraag voor de zonnepanelen is essentieel voor de uitvoering van het hoofdproject (bedrijvencentrum) zodat de gevraagde schorsing een aansporing voor de verwerende partij moet zijn om tot heroverweging van de aanvraag over te gaan;
- de weigering kadert in een politiek van ‘eigendomsverlamming’ waarbij ten onrechte verwezen wordt naar een nog niet voorlopig vastgesteld voorontwerp van Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan (PRUP) en waarbij ten onrechte gesteld wordt dat de verwerende partij onbevoegd zou zijn om kennis te nemen van de aanvraag omdat het handelingen zijn van algemeen belang.

2.

Met de voorliggende vordering beoogt de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een weigeringsbeslissing, met als voornaamste doel de verwerende partij aan te sporen om zo spoedig mogelijk tot heroverweging van de aanvraag over te gaan.

In het algemeen dient echter vastgesteld te worden dat de schorsing van een weigeringsvergunning geen nuttig effect heeft voor een verzoekende partij die de aanvrager is van de vergunning.

Een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van een in laatste administratieve aanleg genomen weigeringsbeslissing heeft immers principieel niet als gevolg dat de verwerende partij, die de bestreden beslissing genomen heeft, verplicht wordt een nieuwe, laat staan andere, beslissing te nemen en een vergunning te verlenen aan de verzoekende partij, die ook op geen enkele andere manier, louter omwille van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing, een vergunningsbeslissing kan afdwingen van de verwerende partij. Dit laatste niet in het minst rekening houdend met het principieel voorlopig karakter van de beoordeling door de Raad van de gebeurlijke ernst van de door de verzoekende partij aangevoerde middelen in het kader van de procedure tot schorsing.

Los van de vraag op welke gronden de verzoekende partij de verwerende partij ertoe zou kunnen aanzetten tot heroverweging over te gaan na een eventuele schorsing – zonder de uitspraak ten gronde af te wachten – dient de verzoekende partij bovendien eerst aan te tonen dat zij door de bestreden beslissing een persoonlijk ernstig nadeel lijdt dat moeilijk herstelbaar is.

3.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de stedenbouwkundige vergunning tot het bouwen van een bedrijfscentrum met 261 verhuurbare bedrijfsruimten, door de verwerende partij verleend bij beslissing van 24 juni 2010, werd door de Raad verworpen bij arrest van 16 augustus 2011 met nummer S/2011/0097. Deze stedenbouwkundige vergunning bleef dan ook in principe uitvoerbaar.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat het plaatsen van de gevraagde zonnepanelen (voorwerp van de voorliggende bouwaanvraag) onlosmakelijk verbonden is met de realisatie van het bedrijvencentrum, minstens toont zij aan de hand van concrete stukken niet aan dat de uitvoering van gevraagde vergunning 'essentieel' is om met de bouw van het bedrijvencentrum te kunnen starten. Zoals reeds gesteld, komt het niet aan de Raad toe om het administratieve dossier, dan wel het stukkenbundel van de verzoekende partij, op dit punt ambtshalve te onderzoeken. De verzoekende partij draagt de bewijslast en dient de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen uitdrukkelijk te concretiseren en aanschouwelijk te maken. Uit de in het verzoekschrift vermelde gegevens en uit de door de verzoekende partij meegedeelde stukken kan zulks evenwel niet worden afgeleid.

4.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte op grond van een nog niet voorlopig vastgesteld voorwerp van Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan een inrichtingsstudie eist die evenwel onmogelijk kan worden uitgevoerd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij reeds alludeert op de door haar ingeroepen middelen. Hetzelfde geldt met betrekking tot de redenering inzake de onbevoegdheid van de verwerende partij inzake handelingen van algemeen belang en het argument dat de weigeringsbeslissing een eigendomsverlamming zou teweegbrengen aangezien deze weigering elke ontwikkeling op de betrokken gronden onmogelijk zou maken.

De mogelijke onwettigheid van de bestreden beslissing op voormelde vlakken, ongeacht de aard van de onwettigheid, levert evenwel voor de verzoekende partij geen nadeel op in de zin van artikel 4.8.13 VCRO dat voldoende ernstig is om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

C. Verzoek tot toepassing van artikel 4.8.3, § 1, tweede lid VCRO.

1.

Naast de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vraagt de verzoekende partij, in ondergeschikte orde, tevens het volgende:

“ ...

Voor zover Uw Raad zou oordelen dat dit advies decretaal verplicht zou moeten worden ingewonnen – aan verwerende partij te bevelen om binnen het tijdsbestek van één week na het tussen te komen arrest het advies in te winnen van De Scheepvaart.

...”

2.

De Raad beschikt conform artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO over een injunctierecht om het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, te bevelen een nieuwe beslissing te nemen, binnen een door de Raad te bepalen termijn. Gelet op artikel 4.8.3, §1, tweede lid, 1° tot en met 3° VCRO kan de Raad hierbij aanwijzingen geven aan de deputatie.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt aan te nemen, blijkt uit de betrokken bepaling zelf, dat de Raad vermeld injunctierecht en de bijbehorende mogelijkheid om hierbij aanwijzingen te geven, evenwel uitsluitend kan uitoefenen naar aanleiding van de gebeurlijke vernietiging van een bij de Raad bestreden beslissing en dus niet naar aanleiding van de schorsing ervan.

In zoverre de verzoekende partij de Raad derhalve vraagt om de verwerende partij te verplichten binnen één week na het schorsingsarrest het advies in te winnen van de nv De Scheepvaart, dient de Raad te besluiten tot de onontvankelijkheid van dit deel van de vordering tot schorsing.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is deels onontvankelijk en wordt voor het overige verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 25 september 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Hildegard PETTENS

Hilde LIEVENS